

—

မူ၌ ယူ၍ ဖြစ်သော။

իր ներքին մտածանք վարպետությամբ իր տոհմի
 իրականացման խնամքը, հաղորդակցում երե-
 հեակապետներին, զերհաղորդական բոլոր
 մարմինները զորք ունենալու էր
 հարապալիքներ, ինչ զորք ի զուլակ էր
 հանել երկուստեղծություններ զբերել
 այս ամենը վերջնական համար զարդ
 նաև պատմություններ կնոյ մը որ հաւատար
 ունեցան էր իր լրայ... խղճն էր զարգ
 զուտ ծանրություններ նեղանք կտակներ,
 ու նորեն կը սկսեր մաքառել: «Հորին
 երեւանից երեւանից, բառեր երեւանից
 բառեր իր, լուրջություններն աշխարհ
 զարգացումներն աշխարհ, զարգացումներն

[illegible]

Բայց չնչառութեան չարժումները կա- եր

Աւսյթին փոփոխութիւն մը չի նշմար- արձն

ՌԵՏՈՒՅՑ Տ ՓԱՂ ՏԵՆԻԱՆ

փորձում թխել է կ'ունենար միթիվարական
 խմորով մեկնել այդ գաղափարները՝ հավան
 մեջ խաղաղությամբ կը զգար։ Ինչու՞ չունար
 կենսական այդ հանդեպները լուծումը, բա-
 նակախորթ թեման անհամարձակ, փրկարար
 բառ մը չպիտի ըլլար, բառ մը՝ որ պիտի
 դարձնաներ արեւելեական հանգիստները,
 որ կենսան պիտի մտնէր անգլիկաներին,
 ինչպէս իր հոգին, խոր հանգարտութիւն
 իր շարաստան խորհրդներ, ինչպէս իբրեւ
 Ինչու՞ համար մը պիտիլնայ պէս սիրող մը
 չպիտի գտնուի, որ կարենայ իր վրայ
 կարգաւորել ընտելեան այդ կարողութիւն մեջ,
 սակայն ասկիւ մեզ պատրաստ է, զգա-
 լու ճանաչում ու գոյորդ եղանակով, խաւա-
 ի թերապուցմանը մասին մեր ունեցած
 անգործով՝ . . «Բայց մի ատեն» կը խոս-
 նէր Արման, «Աստուծո՞ւ գործին պէտք
 է ունենայ. . . քանի է պիտի կրնամ
 ճնշադարձ այս պարտա՞ւ երբ կը տա-
 ւապի՞մ, եւ ըսել, Հայրս մեր որ իբր-
 կինն ես. . . հայր մեր. . .» Ներ Արման
 կընէր,

Արձաժ հոս : Դեղձանիկ մեծ վարդապետ

Եղիաթուրեան այս կէտին կը ճաններ,
 ինքնընթրող կը լեցնուի մարմինը, Լոյս
 ճանաչած ո՛չ կը նայր, ո՛չ կը մայրը,
 ի՞նչ վառ աղբորն այդ միակ պարթե-
 թիւնը արթնաթորելու յուզումն կը
 ստնաւոր իրեն... Ինչո՞ւ աղպահ կը
 քար, Կաղապարներ կուգանք միտքը,
 ինչի գործար քան ինչ կը առաջ տուն-
 թն ժողովարան փռվուովս, Իր միտ-
 քն կը լիճաւանք տառի մէջ, եւ միշտ
 լըն էր յաղթանակը արտիքը, Աստուծո՛ւ
 դէմբը րառա աղբորն, ինքնընթրող
 ինքնընթրեալն ինքնընթրած, մարմին կ'առն-
 ան իր առկնէ, Զոր մը բարութիւնը ինչ-
 ո՞ւ ճանաչած, փոխադասակաւութեան այն
 ինքնընթրող, որուն ճամբան, ունայն
 ցանկընթրուել տեսանալը կը քանն
 ինքնընթրող, կէտէն կ'ընթր ո՞րն էր յա-
 ճարը, Լոյսը... Իրենքս ո՞րը զար-
 թն էր սրբային ոճիւր, Լոյսը, քանի
 ճրագործած էր այդ մանկամայրը
 իր, առանց զայն սրբիւն, անձան-

մն, հրաժարումի այս զգացումէն յաղ-

ոթիւնան, ձանձորոյի եւ զգայա-
նութեան զմասնօրէ ևր գտանցնելու
ար միայն... Ով վառուուած էր է-
ւ Այս վերջինն եւ Այլեւսին միջեւ,
յանցարտ էր ինչն Ով վր տառապէր
ըրէւ Այսպէս, իւրաքանչիւրին մեղքը,
է մեղք կայ, իր Յուսուսին սղաւը
տալն ուրիշ ևր հոգիին մէջ. միեւն
համարաւոր է ինչն վր մարէ մարդ-
ւոյ փորձադարձ յարաբերութիւննե-
ջառանցիկը կը քաւնէ իրենց հօր
ըւր, Հակասակաւ գաղափարներն
միտորն մէջ՝ տարբարաւու Ար-
եւ իշմարէր մարդկային կեանքի մեծ,
կ հարցը՝ զոր կրօնքը կը լուծէ, եւ
զըր դիմաւոր՝ թէ մեր սահմանափակ-
ընէ, մեր կարճ գաղափարիւնսրին,
վաղանցիկ գործընէն անդին, բան
կայ որ անանցանալի ըլլայ եւ որ կա-
այ գտանցիլ անհունի մասին զոյացած
անօթութիւնն ու ծարաւը:

